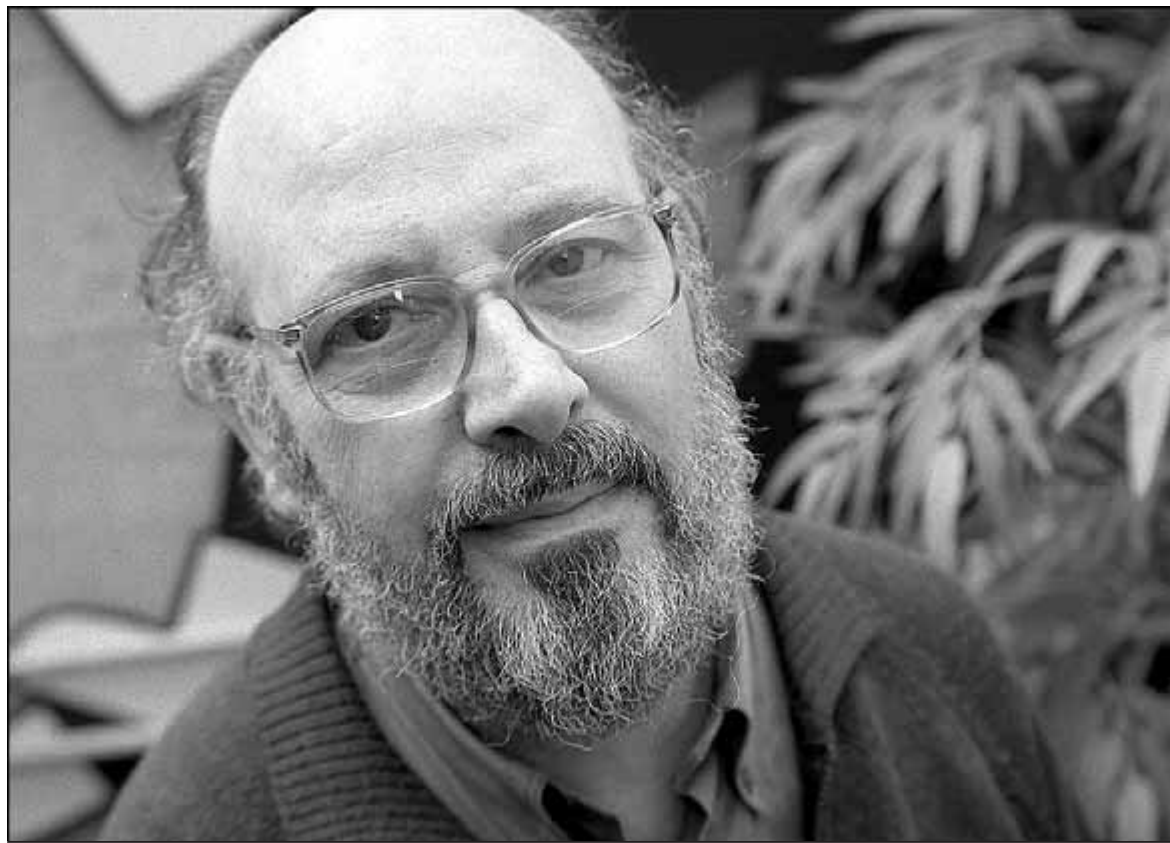

Els dotze articles de Moncada

CARLES BELLSOLÀ

JESÚS MONCADA HA REUNIT EN UN VOLUM BREU LES SEVES COL·LABORACIONS A LA PREMSA

JORDI GARCIA

ASSAIG

Jesús Moncada, *Cabòries estivals*. EDICIONS 62. Barcelona, 2004.

Dir que Jesús Moncada (Mequinensa, 1941) és un dels grans noms de la literatura catalana actual ara per ara és una obvietat. Amb només sis obres,

traduïdes a una vintena d'idiomes, Moncada s'ha guanyat un lloc de prestigi indiscutible dins de les nostres lletres. Però, contràriament a altres escriptors, consagrats o no, gairebé no s'ha prodigat en la premsa. En més de trenta anys tot just ha publicat una dotzena d'articles, la totalitat dels quals es reuneixen ara en aquestes *Cabòries estivals*.

Es tracta d'uns textos de procedència molt diversa, escrits entre el 1971 i el 2003.

Des d'una irònica reflexió sobre la figura de l'escriptor rural fins a la ressenya d'una novel·la d'Isaak Bàbel, passant per l'article de rigor que el guanyador del Creixells (i Moncada l'ha guanyat en dues ocasions, el 1988 amb *Camí de sirga* i el 1998 amb *Estremida memòria*) publica tradicionalment a la revista de l'Ateneu Barcelonès. Sense oblidar, esclar, la perpetua reflexió sobre la figura mítica del poble de Mequinensa,

irregulars. De vegades brillants, de vegades no tant, i gairebé sempre circumstancials. Uns divertiments que, a més d'una nova excusa per gaudir de l'estil preciosista de l'autor, ajuden a completar una visió de conjunt de la seva obra però que, per ells mateixos, tenen un valor discutible. En resum, un llibre indispensable per als estudiosos de l'obra de Moncada i per a la legió d'admiradors de la seva prosa.

que ocupa bona part de les escasses 70 pàgines de *Cabòries estivals*.

Aplegar les contribucions periodístiques d'un dels grans escriptors del país, en principi, és una idea més que lloable. El problema ve quan ens enfrontem a un escriptor que sempre ha defugit els mitjans i que, en tota la seva carrera, només ha deixat dotze articles, bona part dels quals escrits per compromís. El que és habitual en qualsevol recull d'articles, que és fer una tria dels més brillants i eliminar els menys reeixits, o els que no aguanten una lectura fora de context, en el cas concret de Moncada és senzillament impossible. Per això els articles de *Cabòries estivals* són tan

ASSAIG

Carlos Scolari, *Hacer clic. Hacia una sociosemiótica de las interacciones digitales*. 4t premi d'assaig Eusebi Colomer de la Fundació Epson. GEDISA. Barcelona, 2004.

Darrere la pretesa simplicitat del seu títol, *Hacer clic* amaga una profunda reflexió sobre el món de la informàtica. L'argentí Carlos Scolari, professor de la Universitat de Vic i expert en anàlisi hipertextual, ha reunit en la seva anàlisi l'enfocament de la ciència cognitiva amb els models de la semiòtica interpretativa per valorar les interaccions que s'estableixen entre les persones i els ordinadors.

L'obra, que va rebre el 4t premi d'assaig Eusebi Colomer que atorga la Fundació Epson, pretén superar el mite de la transparència de les interfases i argumenta, recollint fragments extrets d'antics i nous programaris, les raons per les quals l'autor pensa que les interfases no són els llocs neutrals en els quals l'individu interactua de manera automàtica amb l'ordinador que tants teòrics han preconitzat. La conclusió de Carlos Scolari és ben punyent: creiem utilitzar les interfases, però en realitat, en fer-ne ús, elles també ens estan modelant. **X.F.**

Bhagirath Lal Das, *La OMC y el sistema multilateral de comercio*. Traducció de Maria Laura Mazza. ICÀRIA / INTERMÓN OXFAM. Barcelona, 2004.

L'autor, amb més de tres dècades d'experiència en matèria de comerç internacional, descriu les diferents tendències registrades en l'evolució històrica del sistema multilateral de comerç, des de la formulació de l'Acord General sobre Aranzels Duaners i Comerç (GATT), l'any 1947, fins a l'actualitat, passant per l'establiment de l'Organització Mundial del Comerç (OMC), l'any 1995.

L'obra ofereix, a banda d'una descripció analítica dels diversos acords de l'OMC, un minuciós examen de les conseqüències de la seva aplicació en els països en desenvolupament. El sistema de comerç internacional, opina el que va ser president del Consell del GATT i representant permanent de l'Índia, hauria de ser un instrument de cooperació en què cada país es beneficiés del comerç dels altres, i no de l'apropiació de les seves possessions.

L'assagista ressalta la necessitat que els països del Nord reconeguin que el desenvolupament dels països del Sud també els beneficia i suggereix les mesures de reforma de l'OMC per millorar el sistema de comerç internacional en benefici de tots. **X.F.**

Els vuit anys d'Aznar

XAVIER FILELLA

ASSAIG

Joaquim Colominas (coordinador), *L'Espanya d'Aznar. Dotze visions del projecte polític del PP*. PROA. Barcelona, 2004.

La victòria del PSOE en les eleccions del passat 14 de març deixava enrere vuit anys de governs presidits pel líder del PP, José María Aznar. La derrota del PP en aquestes eleccions va representar un canvi històric en la política espanyola, perquè deixava enrere el doctrinarisme maximalista i la prepotència que havien caracteritzat la presidència de José María Aznar, particularment des de l'obtenció de la majoria absoluta en les eleccions del 2000. En qualsevol cas, però, els vuit

anys d'Aznar al capdavant del govern van definir una etapa significativa de la recent història política d'Espanya.

Per analitzar aquest període, la Fundació Ramon Trias Fargas ha proposat a dotze analistes polítics catalans traçar un balanç del que, des de diferents perspectives, ha significat la gestió política de José María Aznar. Entre els autors d'aquest volum que ha coordinat Joaquim Colominas hi trobem periodistes, politòlegs, economistes, advocats i historiadors que, a més d'un enfocament divers, ofereixen una pluralitat ideològica que permet comprendre l'abast d'aquesta etapa de la política espanyola.

La figura política d'Aznar és analitzada per Joan Oliver i Francesc-Marc Álvaro, que en destaquen, respectivament, la modernitat del seu projecte ("Aznar no representa el segle

XIX, sinó el segle XXI", diu Oliver) i el seu maximalisme ("un esquema reduccionista marcat pel dualisme amic/enemic", afirma Álvaro). De la política autonòmica en parlen Joan B. Culla (amb un significatiu "desfent el camí emprès el 1978") i Enric Fossas, mentre Lluís Foix analitza la política internacional ("un parèntesi més negatiu que positiu") i Gemma Calvet la política antiterrorista. L'economista Ramon Tremosa descriu l'intervencionisme liberal del PP i denuncia que "els catalans paguem impostos de país socialdemòcrata i rebem prestacions de país liberal".

DIFERÈNCIES DE CRITERI

En un altre ordre de coses, Anna Grau certifica les freqüents diferències de criteri entre José Maria Aznar i la monarquia (des del "parlant la gent s'entén" fins a la neces-

sitat o no de negociar amb ETA), mentre que Francesc Romeu repassa les relacions, no sempre fàcils, entre el Partit Popular i l'Església. L'anàlisi de la política social dels governs Aznar correspon a Joan Subirats, que exposa les premisses de la nova dreta compassiva i constata la insuficiència de mesures per afrontar la creixent exclusió social. Per la seva banda, Vicenç Villatoro defineix les continuïtats entre el PSOE i el PP i adverteix sobre les semblances entre els governs amb majoria absoluta d'uns i altres. Finalment, l'epíleg d'Antoni Segura, que clou el volum, analitza les darreres hores del govern del PP, des de l'atemptat de l'11-M fins al diumenge 14 de març del 2004, quan es feia evident la magnitud de la derrota del Partit Popular i amb ella el fracàs personal d'Aznar.